

ба, да дѣлѣ сичко, штото спечалѣ отъ войнѣ!“

„О, не бива, любезни господине, не бива!“ каже Янкелъ и въздѣхна.

И троицата еврее се погледнахъ.

„Че да се испита,“ рече трети и погледна боязливо на двамата: „може Господъ да помогне.“

И троицата еврее захоратѣхъ нѣмски. Булба, колкото и да се мѣчѣше, ништо не можѣ да проумѣе; само чу име Мардохай, а повече ништо.

„Слушай, господине!“ каже Янкелъ: трѣба да се допитаме до единъ такъв човѣкъ, какъвто не е имало никога по свѣтътъ.....и, и! той е уменъ, като Соломонъ, и ако той не направи ништо, никой повече не може направи. Съди ти тука; на ти ключътъ; и не пуштай никого.“ Евреетъ излѣзохъ на улицата.

Тарасъ заключи вратата и гледаше изъ прозорецътъ казната еврейска улица. Трима еврее се задрѣхъ на срѣдъ улицата и зехъ да приказватъ доста распалено: доде при тѣхъ четврти, а слѣдъ него и пети. Той пакъ чу, че повтарятъ: Мардохай, Мардохай. Евреетъ часъ по часъ погледвахъ въ едната страна на улицата; найсетѣ изъ единъ мръсенъ домъ се показа кракъ въ еврейски калеври и замѣркахъ се поли на антерия. „Ха, Мардохай, Мардохай!“ завикахъ въ единъ гласъ сичкитѣ еврее. Мръшавъ ебренитъ, малко по-късъ отъ Янкеля, но съ повѣче бръчки на лицето, съ голѣма горна устна, се приближи къмъ нетърпеливитѣ еврее, и сичкитѣ единъ презъ други брѣзахъ да му приказватъ, а Мардохай въ това време нѣколко пати погледваше къмъ прозорецътъ, и Тарасъ се догаждаше, че приказвагъ за него. Мардохай махаше съ ръцѣ, слушаше, пребиваше имъ рѣчь, често плюваше на стрѣнъ, подигаше политѣ на антерията, бръкаше въ джебъ и вадѣше нѣкакви залъгалки, и показвахъ се въ това време мръсенитъ му панталоне. Най послѣ сичкитѣ еврее дигнахъ такъв глъчъ, дѣто единъ, който стоѣше стражаръ, кимна имъ да млчѣтъ, и Тарасъ се поуспокои май, но като си помисли, че евреетъ на друго мѣсто не могатъ да си прехоратѣватъ, само на улицата, и языкътъ имъ и сами дѣлодѣтъ не разбира, миряса.

Слѣдъ дѣѣ минути евреетъ влѣзохъ заедно въ неговата собаѣ. Мардохай пристѣпи при Тараса, потупа го по грѣбътъ и рече: